

ἐνθουσιάζεσθε πολλῷ. Ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε ἄξιος ἵσως πάσης τῆς ὑπολήψεως σας· συλλογίσθητε ὅμως πόσον εἶνε μακράν...

— Μακράν!... ὦ, ὄχι, κυρία! ἀνέκραξαν ἡ νεῖνις μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτηδαιότητος ἐπωφελομένη τῆς φράσεως. Ὁ κύριος Λαβερνή δὲν δύναται νὰ εἶνε μακράν, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου ἦτο εἰς Βαλενσιέννην καὶ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς Ἀγίον Γισλανόν. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς βαδίζει κατὰ τοῦ Μόνς· ὁ κύριος Λαβερνή ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατὸν καὶ τὸ Μόνς ἀπέχει δύο λεύγας ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἔστω, κόρη μου· ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε εἰς τὸν στρατὸν, εἶπεν ἡ μαρκησία ἀναλογιζομένη πόσαι συμφοραὶ ἤπειλυσαν τοὺς δύο ἐκείνους νέους πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἀλλ' εἰς ἀξιωματικὸς εὐρίσκειται διαρκῶς ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον ἐν πολιορκίᾳ, ὅλην δὲ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἀνατίθετε εἰς τὸν φίλον σας, μία βολὴ τουφεκίου δύναται νὰ ἐκμηδενίσῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡς νὰ ᾔθελεν ἡ σύμπτωσης νὰ δικαιώσῃ τὴν μαρκησίαν, φοβερὰ ἔκρηξις ἐκλόνησε τὸ ἔδαφος, προσερχομένη ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἔκειτο τὸ Μόνς.

Αἱ δύο γυναῖκες ὠχρίασαν καὶ ἀκουσίως ἔσφιγγαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

— Καὶ περὶ αὐτοῦ ἐπίσης ἐσκέφθην, ἐπανέλαβεν ἡ νεῖνις. Τὸ ἐσυλλογίσθην σήμερον τὸ πρῶτ' ὅτε ἤκουσα τοὺς πρώτους κρότους τῶν τηλεβόλων. Ἐσυλλογίζομην ὅτι μία βολὴ ἵσως ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἤκουα εἶχε θανατώσει ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπῶ· τότε δὲ μὲ κατέλαβε παραφροσύνη, ἐλθσμένησα τὰ πάντα καὶ ᾔθελα νὰ τρέξω εἰς Μόνς. Αἱ μοναχαὶ μὲ ἀνεχαίτισαν εἰς τὸν ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ᾔθελα νὰ ριφθῶ· τότε δὲ μ' ἔκλεισαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου οὐδὲν ἤκουον πλέον. Ἀλλὰ τί μὲ μέλει διὰ τὸν κρότον τοῦ τηλεβόλου ἢ διὰ τὴν σιγὴν; εἶχα λάβει ἤδη τὴν ἀπόφασίν μου. Μόλις θὰ ἐμάνθῃαν τὸν θάνατον τοῦ κυρίου Λαβερνή, διότι πιστεύσατέ με, κυρία, πρὶν ἀποθάνῃ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ μοῦ πέμψῃ τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ἀποχαριτισμὸν, εὐθὺς τότε...

— Τότε; . . εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Θ' ἀπέθνησκα, κυρία, κ' ἐγώ.

— Ταλαίπωρος νέα! Ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἐπιτρέπει.

— Εἶμαι ὀρφανή, εἶμαι ἐγκαταλελειμμένη, θὰ γείνω ἄθεος, ἂν ὁ Θεὸς μοῦ πέμψῃ αὐτὴν τὴν συμφορὰν· θὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς μοῦ ἐμπνέει τὴν ἀπελπίσιν.

— Βλασφημεῖτε, κόρη μου. . . Προκαλεῖτε τὸν Θεόν! . .

— ὦ, ὄχι! Ἀμύνομαι κατὰ τῆς δυστυχίας. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐγκαρτέρησις, ὅλη αὐτὴ ἡ ὑποταγή, τὴν ὁποίαν βλέπετε εἰς ἐμέ, ἐπῆλθεν ἀφοῦ ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐπερίμενα, χωρὶς νὰ παραπενοθῶ, διότι ὁ κύριος Λαβερνή δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ πού ἦμην περιωρισμένη. Ἐφρόνουν πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς θ' ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν φίλον μου τὸ ὄνομα τοῦ μοναστηρίου, ἔνθα μὲ περιόρι-

σεν. Πόσας θανασίμους ὥρας διήλθον! Τέλος πάντων ὤρισα ἐν τέρμα, ἔταξα προθεσμίαν ἐνὸς μηνὸς ὅπως ἀναμένω καὶ ὑποφέρω. Τὴν προτεραιάν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ μὴν ἔληγεν, εἶδα ἐν Βαλενσιέννῃ τὸν κύριον Λαβερνή, ὅστις μὲ εἶδεν ἐπίσης. Ἀλλοὶ ἂς ἀποκαλέσωσι τὸ τοιοῦτο σύμπτωσιν. Ἐγὼ τὸ ἀποκαλῶ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχω πεποιθήσιν εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ἰδοὺ! πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ κύριος Γεράρδος ἐπανέυρε τὰ ἔχνη μου· πρέπει νὰ μὲ ἀναζητῇ· πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἤδη τὴν ἀφίξίν μου εἰς Ἀγίον Γισλανόν. Ἰσως τὸν ἐμποδίζει ἡ ὑπηρεσία του. . . ἀλλὰ καὶ πιθανὸν νὰ ἐπληρώθῃ πιθανὸν ν' ἀπέθανεν! Ὄρισα ὁκτὼ ἡμέρας ὅπως ἀναμένω, κυρία. Ἐὰν ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν δὲν λάβω εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ. Ἐὰν δὲν μοῦ γράψῃ, ἢ δὲν παραγγείλῃ νὰ μοῦ γράψωσιν, ἢ δὲν στείλῃ τὸν Βελαιρ. . . γνωρίζετε ποῖος εἶνε αὐτός, κυρία; εἶνε ὁ ἄλλος φίλος μου, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος νέος, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὠμίλησα, ὅστις ἀναρριχᾶται εἰς τὰ τεῖχη καὶ φονεῖ τοὺς γίγαντας διὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ, ἔάν, λέγω, ὁκτὼ ἡμέρας παρέλθωσι χωρὶς νὰ περιέλθῃ εἰς ἐμέ καμμίαν εἰδήσιν, σημεῖον ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή ἀπέθανεν ἢ μὲ ἐλθσμένησεν, ὅπως μὲ ἠπειλῆτε πρὸ ὀλίγου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδὲν πλέον ἔχω νὰ πράξω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ θ' ἀπέλθω ἐξ αὐτοῦ!

— ὦ! μὲ τρομάζετε, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἐγειρομένη καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἀντωνιέτταν, διατείνεσθε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ καὶ μοῦ ὁμιλεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Πρέπει τῷ ὄντι πολὺ νὰ σὰς ἀγαπῶ, πιστεύσατέ με, κυρία, ἀπήντησεν ἡ νεῖνις μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, πρέπει νὰ ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ σὰς ὁμιλῶ μὲ τόσην εὐκρίνειαν.

— Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσθε ὅτι ἐπιστολαὶ δὲν δύνανται νὰ φθάσουν ἕως ἐδῶ, ὅτι δὲν εἰσέρχονται ἄνδρες, ὅτι ὅλα τὰ τεῖχη δὲν εἶνε εὐκόλα πρὸς ἀνάβασιν, ὅπως τὸ ἀγῆρον τῶν πύξων, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου μοὶ περιεγράψατε καὶ ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή πιθανὸν νὰ μὴ ἔχῃ πλέον εἰς τὴν διαθεσὶν τοῦ ἀνθρώπου ἀφωσιωμένον ὡς τὸν Βελαιρ. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ πολιορκία ἐξακολουθεῖ· ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς εἶνε ἀπασχολημένος ἡμέραν καὶ νύκτα, σκέπτεται περὶ ὑμῶν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ σὰς τὸ καταστήσῃ γνωστόν. Ὁκτὼ ἡμέραι, δέκα, δεκαπέντε ἵσως, πιθανὸν νὰ παρέλθωσι τοιοῦτοτρόπως. . . θὰ διαπράξετε ἀμάρτημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐὰν καταστρέψετε τὸ πλᾶσμα του, θὰ προσηνέσετε θανάσιμον λύπην εἰς τὸν φίλον σας, ἐὰν τὸν ἐγκαταλείψετε διὰ παντός! . . Τί λέγω; . . θὰ καταστήσετε εἰς αὐτὸν μισητὴν καὶ αὐτὴν τὴν μνημὴν σας, διότι θὰ λυπῆται διὰ τὸν θάνατόν σας, τοῦ ὁποίου σεῖς καὶ μόνη θὰ εἰσθε ἡ αἰτία. ὦ, ὄχι! δὲν θὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτο. Δὲν τὸ θέλω, σὰς τὸ ἀπαγορεύω! Σὰς ἀπαντῶ μὲ τοὺς ἰδίους λόγους σας, περιμείνατε, ὑποφέρετε. . . ἐλπίζετε!

— Ἐγγυήθητέ μου τότε, κυρία, ὑποσχέθητέ μου ὅτι θὰ τὸν ἐπανιδῶ, εἶπεν ἡ νεῖνις διὰ φωνῆς τόσον ἡπίας, ὥστε ἡ μαρκησία συνεκινήθη μᾶλλον ἐκ τῆς ὁλως κοσμητικῆς ταύτης παρρηκλήσεως, παρ' ὅσον ᾔθελε συγκινήθῃ ἐκ τῆς ἀφώνου ὑποταγῆς.

— Ὑποσχέθητέ μου ὅτι δὲν θὰ προβῆτε εἰς κανὲν διάβημα, ὅτι δὲν θὰ ἐκφέρετε οὐδὲ ἓνα στεναγμὸν ἀνυπομονησίας, ὅτι δὲν θὰ ἐκτελέσετε κανὲν σχέδιον πρὶν μ' ἐπανιδεῖτε καὶ μὲ συμβουλευθῆτε. Ὑποσχέθητέ μου ταῦτα πρότερον, καλὴ μου κόρη, διότι ἐγὼ ἐπιβάλλω ὅρους εἰς τοὺς ἄλλους, δὲν ἀνέχομαι δὲ νὰ μοῦ ἐπιβάλλουν οἱ ἄλλοι.

— Κυρία, προσφιλὴς καὶ ἐνδοξε προστάτις μου, γονυπατῶ ἐνώπιόν σας καὶ σὰς λέγω μὲ χεῖρας ἱκέτιδας: Ἐπαγρυπνεῖτε ἐπ' ἐμοῦ, σώσατέ με, ἀφῆσάτέ με ν' ἀγαπῶ, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ σὰς τὰ ὑπόσχομαι.

Ἡ μαρκησία ἐπέθηκε τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεάνιδος, εἶτα ἐπκνήλθεν εἰς τὴν μονὴν, στηρίζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς. Ἡ ἡγουμένη ἀνέμενε μακρόθεν ἐναγωνίως, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ λιποθυμήσῃ, ὅτε εἶδε τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ τὴν μαρκησίαν ἐν τοιαύτῃ οἰκειότητι προσερχομένας.

Ἔπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλῃσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Ροβέρτος διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, ὅτι δὲν ἔχω πλέον τι νὰ περιμένω εἰς τὸ μέλλον, καὶ ὅτι θὰ ἤμουν ἀνάνδρος καὶ τρελλὸς ἂν ἐδεχόμην τὰς προτάσεις σας. Καὶ ἂν ἀκόμη ἤμουν δράστης τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὅποιον μὲ κατηγόρουσι, δὲν θὰ εἶχα κανὲν ἐνδιαφέρον διὰ νὰ δεχθῶ τὰς μυσαρὰς προτάσεις σας.

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἀλλὰ λησμονεῖτε ἵσως ὅτι ἂν ἀπεδείκνυα εἰς τὸν κύριον Δορζέρ ὅτι εἰσθε ἄθωος, τὰ πράγματα θὰ ἡλλάξαν θέσιν. Δὲν θέλω νὰ ἐπαναλάβω ὅσα σὰς εἶπα, ἀλλὰ καλῶς ἐννοεῖτε, ὅτι διὰ τοῦτου ἡ ἐπιτυχία σας ᾔθελεν εἶνε πλήρης.

Ὁ πατὴρ ᾔθελε μετανοήσῃ, ἡ κόρη εἶνε ἰδική σας ψυχὴ καὶ καρδία, καὶ ὁ ἀντίπαλός σας δὲν ᾔθελε τολμήσῃ νὰ τὴν διαμφισβητήσῃ.

Πρέπει μόνον νὰ ἐνεργήσετε γρήγορα.